

Zbirka medijskih objav
JAVNI SKLAD RS ZA KULTURNE DEJAVNOSTI,
07. 11. 2014 do
10. 11. 2014

Število objav: 7
Tiskani mediji: 4
Splet: 2
Radijske postaje: 1
Televizijske postaje: 0
Teletekst: 0

Spremljane teme:
Festival neodvisnega filma
Javni sklad RS za kulturne dejavnosti
Mentor, revija za mlade literate in
mentorje

Seznam objav v zbirki:

Naslov		Poklon Radu Simonitiju z zbirko zborovskih skladb in koncertom		
Zaporedna št. 1	Medij; Doseg	Primorski dnevnik; 11000	Stran: 3	Površina: 186 cm ²
	Rubrika / Datum	Ostalo, 07. 11. 2014		
Stran v zbirki 3	Avtor	STA		
	Teme	Javni sklad RS za kulturne dejavnosti		

Naslov		14. Gala večer novih koreografij na slovensko glasbo		
Zaporedna št. 2	Medij; Doseg	Obala.net; 74627		
	Rubrika / Datum	Novice, 09. 11. 2014		
Stran v zbirki 4	Avtor	neznan avtor		
	Teme	Javni sklad RS za kulturne dejavnosti		

Naslov		V Medvodah delavnica snemanja videov		
Zaporedna št. 3	Medij; Doseg	Radio Sora; 9000	14:06	Trajanje: 1 min
	Rubrika / Datum	Dober dan Gorenjska, 09. 11. 2014		
Stran v zbirki 5	Avtor	neznan avtor		
	Teme	Javni sklad RS za kulturne dejavnosti		

Naslov		Podjetje je ustanovilo 60 odstotkov tečajnikov		
Zaporedna št. 4	Medij; Doseg	Delo.si; 230086		
	Rubrika / Datum	Slovenija, 10. 11. 2014		
Stran v zbirki 6	Avtor	Malovrh Polona		
	Teme	Mentor, revija za mlade literate in mentorje		

Naslov		Preproste besede		
Zaporedna št. 5	Medij; Doseg	Reporter; 23000	Stran: 75	Površina: 81 cm ²
	Rubrika / Datum	Kultura, 10. 11. 2014		
Stran v zbirki 10	Avtor	neznan avtor		
	Teme	Javni sklad RS za kulturne dejavnosti		

Naslov		Moje poslanstvo je čuditi se svetu		
Zaporedna št. 6	Medij; Doseg	Reporter; 23000	Stran: 86	Površina: 3516 cm ²
	Rubrika / Datum	Intervju, 10. 11. 2014		
Stran v zbirki 11	Avtor	Miše Miklavčič Elvira		
	Teme	Festival neodvisnega filma		

Naslov		Drugo		
Zaporedna št. 7	Medij; Doseg	Večer; 108000	Stran: 28	Površina: 249 cm ²
	Rubrika / Datum	Ostalo, 10. 11. 2014		
Stran v zbirki 18	Avtor	neznan avtor		
	Teme	Mentor, revija za mlade literate in mentorje		

LJUBLJANA - Ob stoletnici rojstva koncert v Slovenski filharmoniji

Poklon Radu Simonitiju z zbirko zborovskih skladb in koncertom

LJUBLJANA - V zbirki Izbrana dela slovenskih skladateljev, ki jo izdaja Javni sklad RS za kulturne dejavnosti, je izšla zbirka zborovskih skladb skladatelja in dirigenta Rada Simonitija. Pod naslovom Preproste besede so zbrane skladbe za mešane, moške in ženske zборе. Danes pa bo v Slovenski filharmoniji koncert v počastitev 100-letnice Simonitijevega rojstva.

Kot je na včerajšnji novinarski konferenci spomnil direktor Slovenske filharmonije (SF) Damjan Damjanovič, je bil Simoniti eden tistih, ki so bili po drugi svetovni vojni v prvi ekipi novo ustanovljene SF. Poleg tega je kot zborovodja dal enega ključnih prispevkov k razvoju glasbe na Slovenskem. Po besedah Primoža Kureta, avtorja uvodnika omenjene zbirke ter poznavalca Simonitijevega dela in življenja, se je Simoniti, ki je začel skladati v partizanih, kasneje s svojim delom neizbrisno uveljavil kot dirigent in skladatelj, ki je osvajal z izjemnim melodičnim darom, poznavanjem človeškega glasu in še posebej kot eden najboljših zborovodij, kar smo jih Slovenci kdaj imeli.

Rado Simoniti (1914-1981) je med letoma 1944 in 1980 ustvaril obsežen opus, skoraj 600 glasbenih enot, med katerimi imajo pomemben delež prav zborovske skladbe, lastne skladbe in priredbe. Uglasbil je besedila Mateja Bora, Ivana Cankarja, Karla Destovnika Kajuha, Alojza Gradnika, Iga Grudna, Sre-

čka Kosovela, Pavleta Oblaka, Toneta Pavčka in drugih. Samo njegov zborovski skladateljski opus obsega okoli 300 skladb, od tega je 200 izvornih in 100 priredb ljudskih pesmi ali predstavitev. Kar četrtnina od vseh ima instrumentalno spremljavo.

Osrednji element Simonitijevih skladb je po Kuretovih besedah melodija, mediteransko čustvena in mehka, trpka, pa zvočno impresivna. V svoji strukturi njegova dela harmonsko niso zapletena, ampak približana ljudskemu občutju. Simoniti je živel z glasbo in za glasbo, njegovi samospevi so dragocen prispevek k bogati tovrstni literaturi pri nas, zlasti samospevi na Kajuhova besedila, je v uvodniku zapisal Kuret.

Po besedah Mitje Gobca, avtorja izbora skladb in urednika zbirke Preproste besede, zbirka prinaša izbor Simonitijevih najboljših, najbolj znanih in največkrat izvajanih zborovskih del za odrasle zборе. Naslov nosi po eni najbolj prepoznavnih Simonitijevih skladb Preproste besede. Zbirka vsebuje tudi nepopolni popis Simonitijevih zborovskih del, saj, kot je pojasnil, del zapuščine Rada Simonitija še vedno hrani njegov sin Vasko Simoniti.

Koncert, ki prav tako nosi naslov Preproste besede, bo v dvorani Marjana Kozine ob danes ob 19.30 pod vodstvom dirigentke Martine Batič izvedel Slovenski komorni zbor s solisti. (STA)

Reach: 74.627

Country: Slovenija

1 / 1

---

14. Gala večer novih koreografij na slovensko glasbo

AVDITORIJ PORTOROŽ

Avditorij Portorož

Izvajalec: Društvo baletnih umetnikov Slovenije & Mladi slovenski balet

Koreografi DBUS: Gaj Žmavc, Claudia Sovre, Siniša Bukinac

Koreografi MSB v okviru projekta KOREOPLES: Gabriela Mede, Mateja Železnik, Alena Medič, Lara Flegar, Metka Beguš, Filip Jurič, Aleks Theo Šišernik, Uroš Škaper

Plesalci DBUS: Nina Noč, Urša Vidmar, Mateja Železnik, Monika Zorko, Romana Fičur, Asami Nakashima, Yuki Seki, Gaj Žmavc, Siniša Bukinac

Plesalci MSB: Gabriela Mede, Mateja Železnik, Alena Medič, Lara Flegar, Metka Beguš, Filip Jurič, Aleks Theo Šišernik, Uroš Škaper

Organizatorji: **JSKD** OI Piran, DBUS, ZKD Karol Pahor Piran, Občina Piran

Vstopnina: odrasli 10 €, otroci 7 €, v predprodaji odrasli 7 €, otroci 5 €, upokojenci 5€

V Medvodah delavnica snemanja videov

RADIO SORA, 09.11.2014, DOBER DAN, GORENJSKA, 14:06

Javni sklad Republike Slovenije za kulturne dejavnosti v sodelovanju z Javnim zavodom za kulturo in mladino Medvode je razpisal Delavnico snemanja videov za youtube oziroma splet. Na delavnici, ki bo potekala v prostorih rojstne hiše Jakoba Aljaža dva konca tedna, 15. in 16. ter 22. in 23. novembra, bodo razkrili nekaj trikov in podali nasvete za ustvarjanje kvalitetnejše amaterske video vsebine. Vodila jo bo Urška Djukić, magistrica medijskih umetnosti in praks, filmarka, montažerka in scenaristka, ki deluje na področju filmske umetnosti že dobrih 10 let. Izdelke, ki bodo na delavnici nastali, pa bodo predstavili na Srečanju filmskih ustvarjalcev Osrednje Slovenije, ki bo 3. decembra potekalo v medvoškem Klubu Jedro.

Reach: 230.086

Country: Slovenija

1 / 4

Podjetje je ustanovilo 60 odstotkov tečajnikov

Podjetno v svet podjetništva: Najboljši med 95.300 evropskimi projekti je v treh letih usposabljal več kot 610 mladih potencialnih podjetnikov

Polona Malovrh, Trbovlje

pon, 10.11.2014, 06:00

Ključne besede:

Podjetno v svet podjetništva, Tomo Garantini, podjetništvo, Silvo Vončina, Marko Lotrič

Tom Garantini Foto: Jože Suhadolnik

Projekt Podjetno v svet podjetništva (PVSP), »otrok« zasavske razvojne agencije Regionalni center za razvoj (RCR) in zagorske občine, je po svoji prvi zmagi pred dvema letoma, ko je prerastel občinske okvire in postal interregionalni

Pogled mentorjev

Silvester Vončina, zunanji mentor programa PVSP, iz Regionalne razvojne agencije severne

Reach: 230.086

Country: Slovenija

Kazalo

1 / 4

oziroma državni, osvojil še lovoriko najboljšega med 95.300 projekti v programskem obdobju 2007–2013, ustvarjenimi z evropskim denarjem v Sloveniji.

Več kakor 95.300 evropskih projektov v vsega sedmih letih pomeni, da je vsak vreden v povprečju dobrih 40.000 evrov. To je drobljenje projektov, zato ni čudno, da pravih učinkov ni. Toda v nasprotju z njimi so učinki najboljšega med njimi, projekta PVSP, fascinantni, pravi Tomo Garantini, prvi mož RCR, koordinatorja dvanajstih regionalnih razvojnih agencij v projektu. PVSP je vreden 4,76 milijona in se sofinancira z dobrimi tremi milijoni evrov iz Evropskega socialnega sklada:

»To je samozadosten sistem. Denar iz socialnega sklada vračamo v državni proračun. Če država na osebo vложи eno enoto, dobi s prispevki in davki pol enote nazaj takoj. Po drugem letu dobi 80 odstotkov, v tretjem letu pa vse. V treh letih je projekt zaprt, državi se vrne vse, kar je vanj vložila.«

Strošek na udeleženca je 10.400 evrov: to pomeni štirimesečno plačo, najboljše možnosti in tudi najboljše trenerje. To so uspešni poslovneži Marjan Kramar, Vojko Čok, Silvo Vončina, Marko Lotrič ... Mlade »servisirajo« pro bono in njihove izkušnje so neprecenljive. »Politiko pustimo ob strani,« poudari Garantini: »Dodana vrednost človeka, ki je imel v življenju tudi negativno izkušnjo, je veliko močnejša, ker prinaša spoznanje in daje človeku priložnost, da oceni, ali in kaj je delal napak. Skratka, grdo rečeno, škoda bi bilo zavreči take izkušnje.«

Cilj projekta PVSP je podpora mladim z višjo in visoko izobrazbo pri ustvarjanju novih delovnih mest v podjetništvu in zaposlovanju. Vključevanje mladih v podjetniške vode traja štiri mesece. V tem času se zaposlijo v eni od razvojnih agencij, pod vodstvom mentorjev razvijajo poslovne ideje, pripravljajo poslovne načrte za ustanovitev podjetja in se usposablajo za podjetniško kariero ali večjo zaposljivost. Cilj vsakega od njih je, da

Primorske regije: »Udeleženci v programu PVSP so praviloma izobraženi in osebno zreli mladi ljudje, ki doslej niso našli ustrezne podpore okolja za samostojno podjetniško pot. V skupino že pridejo z zanimivimi podjetniškimi idejami. O večini teh se izkaže, da so dobre poslovne priložnosti. Res je, da jim večinoma manjkajo podjetniške izkušnje, imajo pa izredno voljo in veliko nakopičenega raznovrstnega teoretičnega znanja ter poznajo moderna informacijska omrežja, zato so na tekočem o aktualnem dogajanju na področjih, ki jih zanimajo. Imajo pa tudi večinoma že izdelano okvirno vizijo osebnoznega razvoja.

Za uspešno se je izkazalo, da se najprej skupaj naučimo sistemskega razmišljanja in ciljnega delovanja, tako da v nadaljevanju ne izgublamo časa in se osredotočimo na realne in časovno sprejemljive cilje. Šele nato nadaljujemo z razvojem njihovih poslovnih idej, pri čemer velik del svetovalnega časa porabimo za delavnice razumevanja trga in mikroekonomije podjetja ter uporabe metod in izračunov, s katerimi udeleženci oblikujejo in preizkušajo ekonomsko in tržno učinkovitost ter vzdržnost variant poslovnih idej v okviru pričakovanega poslovanja. Udeleženci kaj hitro spoznajo pomen tržne in ekonomske učinkovitosti in temu prilagodijo aktivnosti po vsebini in dinamiki razvoja poslovne ideje v realno poslovno priložnost ter zagon bodočega posla, kar tudi večini uspe uresničiti.«

Marko Lotrič, direktor Lotrič Meroslovja, zunanji mentor PVSP:

»Sodelovanje v projektu PVSP – zunanji sodelavec sem bil že tretjič – me vsakič spomni na moje poslovne začetke. Še vedno sem hvaležen vsakomur, ki mi je stal ob strani, verjel vame in mi dal dragocen nasvet. Svoje izkušnje, znanje, dobre prakse in anekdote, ki sem jih doživel pri ustanovitvi in vodenju meroslovnega laboratorija, z veseljem delim z bodočimi podjetnicami in podjetniki. Pogumu, ki je bil

najkasneje v enem letu po končanem usposabljanju ustanovi lastno podjetje, se samozaposli ali zaposli pri drugem delodajalcu.

Podjetništvo je kot zelo stara kovačija, pravi Garantini. Razvija se, a njeno bistvo tudi po stoletjih ostaja isto. Zasavje je najmanjša regija v državi in edina, ki doživlja popolno prestrukturiranje v glavah in v gospodarstvu. Hitrost pospešuje s »proizvodnjo« podjetnikov preko kreativne industrije, mikropodjetij, posameznikov, ki se razvijajo v mala ali srednja podjetja. Zasavje je imelo nekoč več kot 90 odstotkov delovnih mest v velikih družbah, danes jih je že okrog 70 odstotkov v mikropodjetjih, in to je prihodnost regij, posebno tistih brez avtocest, je prepričan Garantini. Namesto dobre ceste potrebujejo dobre internetne povezave.

potreben, da so izbrali možnost samostojne poti, je treba dodati pravo mero vztrajnosti, predstaviti čare podjetništva in s primeri pokazati ovire na poti. Veliko znanja že imajo, moja naloga pa je, da jih usmerim, kako iz napisanega poslovnega načrta produkt pripeljati na trg. To je tudi način, da v domačem okolju zadržimo mlade in ambiciozne podjetnice in podjetnike.«

Ledino PVSP so orali v zagorski občini

V Zagorju so leta 2011 prvi prepoznali, da je čas, da začnejo denar namesto v lokalno infrastrukturo vlagati v ljudi. Projekt so izvedli pilotno v okviru razvoja regij. Trajal je dve leti, izhod je bil več kot 50-odstoten. Načrtovali so 20-odstotnega, kolikor predvideva evropski standard. Ministrstvo za delo je v času ministrovanja Andreja Vizjaka ocenilo, da je zagorski model vredno preizkusiti v državi. Leta 2011 je sledil podpis pogodbe in zdaj projekt teče že drugo leto. Več kot 610 udeležencev znaša »izplen«, izhod pa je 60-odstoten: več kot 60 odstotkov mladih izobražencev iz projekta je v enem letu odprlo podjetje ali se zaposlilo.

»Udeleženci PVSP se v enem mesecu začnejo zavedati svoje osebnosti: kako so dotlej živeli zaviti v vato, ne zavedajoč se, da je treba vsak dan narediti korak za preživetje, kot to počnejo vsa živa bitja v naravi. To je podjetnikovo temeljno pravilo.« Razvijati podjetništvo v nerazvitih regijah je veliko težje kakor v bazenih z razvito podjetniško kulturo in filozofijo. V njej velja, da se podjetništvo gradi tudi na neznanju kupcev.

»Večina predavateljev govori o win-win situacijah. Če sta v poslu oba partnerja zadovoljna, vsak s svojim občutkom, da sta naredila dober posel, je to le navznoter win-win položaj. Navzven pa je že na prvi pogled jasno, da ima eden večji profit kot drugi, in to tisti z več uporabnega znanja in z večjo sposobnostjo, da to znanje proda. Podjetnik mora vedeti, da je produkt pomembno pravilno vrednotiti in pravilno prodati,« trdi Garantini.

V projektu PVSP nastaja nova kultura podjetnikov po skandinavskem vzoru: človek je osrednja kategorija podjetniškega procesa. »Mlade podjetnike učimo, da je treba vlagati v zaposlene, to se jim bo najhitreje in najbolj obrestovalo, ker je vlaganje v znanje najcenejše in ekološko najmanj obremenjujoče.« Rojeva se nova podjetniška populacija, ki ne bo sposobna le ustanavljati podjetij, ampak jih tudi menedžirati v krizi, napoveduje Garantini, ki v PVSP vidi zametek slovenskega trening centra za razvoj podjetnikov. »Tisti, ki so šli skozi PVSP, so neprimerno bolj zaposljivi. Vedo nekaj o marketingu, računovodstvu, financah, delovnem, gospodarskem pravu ... Človek jih raje zaposli kot nekoga, ki reče, da je zgolj strokovnjak za – geografijo.«

Reach: 230.086

Country: Slovenija

Kazalo

1 / 4

Pravi rezultati PVSP bodo vidni čez deset let

Kratkoročni cilj je skoraj dvakrat presežen, to je 60-odstotni izhod, pravi cilji bodo lahko pravilno ovrednoteni čez desetletje. Učinkovite države vlagajo v razvoj podjetništva 43 odstotkov strukturnih sredstev, 37 odstotkov v razvoj ljudi in petino v infrastrukturo. Slovenija je deset let vlagala 90 odstotkov denarja v infrastrukturo in le desetino v razvoj ljudi in podjetništva. Praviloma podjetja rastejo od tri do sedem let; toliko časa iz mikropodjetja z enim delavcem raste malo podjetje z desetimi do petnajstimi ljudmi.

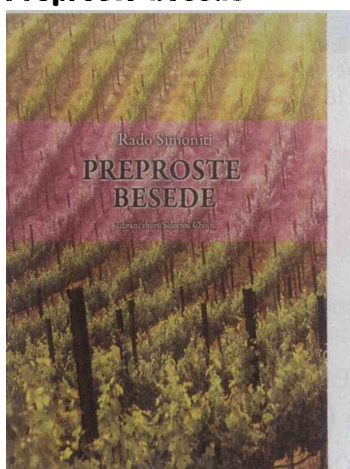
In kolikšno življenjsko dobo Garantini napoveduje projektu PVSP? »Ne vidim junaka, ki bi ga ustavil. Podjetništvo je tudi prioriteta evropske komisije. Če v Sloveniji tega ne prepoznamo, potem nam ni pomoči. Kritična masa udeležencev PVSP narašča, in čeprav so mikro, se jih že dobro sliši ...«

RADO SIMONITI

ZBOROVSKE SKLADBE

Preproste besede

Ob 100. obletnici rojstva skladatelja Rada Simonitija je **Javni sklad RS za kulturne dejavnosti** v izbranih delih slovenskih skladateljev izdal zbirko njegovih skladb. V zbirki je objavljenih 60 skladb, napisanih za mešane, ženske in moške zборе.

Rado Simoniti (1914–1981) je pomemben slovenski skladatelj, Prešernov nagrajenec. Začel je skladati v partizanih in se kasneje s svojim delom neizbrisno uveljavil kot dirigent in skladatelj, ki je osvajal z izjemnim melodičnim darom, poznavanjem človeškega glasu in še posebej kot eden najboljših zborovodij, kar smo jih Slovenci kdaj imeli. Med letoma 1944 in 1980 je ustvaril obširen opus (skoraj 600 glasbenih enot), med katerimi imajo pomemben delež prav zborovske skladbe, lastne skladbe in priredbe. Samo njegov zborovski skladateljski opus pomeni okoli tristo skladb, od tega je dvesto izvornih in sto priredb ljudskih pesmi ali predstavitev.

JSKD RS

intervju

ESAD BABAČIĆ

pisatelj

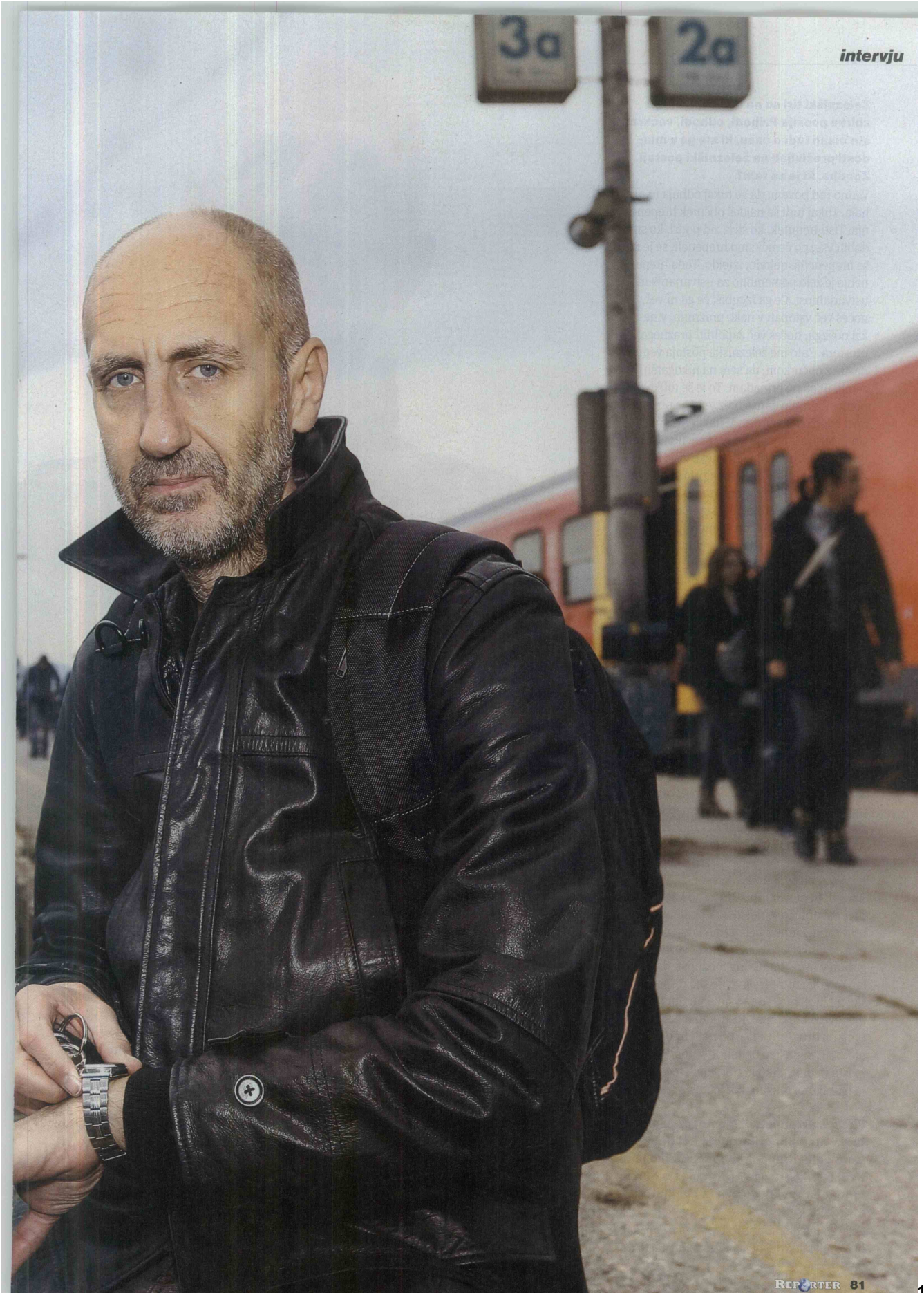
Moje poslanstvo je čuditi se svetu

ELVIRA MIŠE MIKLAVČIČ *foto: PRIMOŽ LAVRE, OSEBNI ARHIV ESADA BABAČIĆA*
 elvira.mise@reporter.si

Ljubljana je njegov črni biser, a najraje ima v tem mestu železniško postajo. Samo tam še najde hrepenenje in občutek, da ne pripada. Zato se z našim sogovornikom, pesnikom, pisateljem in novinarjem Esadom Babačićem, dobiva kar na železniški postaji. Na tej nikogaršnji zemlji, kot jo poimenuje, je lažje tudi v mislih potovati v preteklost, se vedno znova vračati v sedanost in kritično razmišljati o potovanjih v prihodnost.

intervju

Naročnik: JAVNI SKLAD RS ZA KULTURNE DEJAVNOSTI
Objave so namenjene interni uporabi v sklopu z odločbami ZASP in se brez soglasja imetnika pravic ne smejo prosto razmnoževati in distribuirati!
Klipping d.o.o.

Železniški tiri so na naslovnici vaše zbirke poezije Prihodi, odhodi, večkrat ste pisali tudi o času, ki ste ga v mladosti preživljali na železniški postaji. Zgodba, ki je za tem?

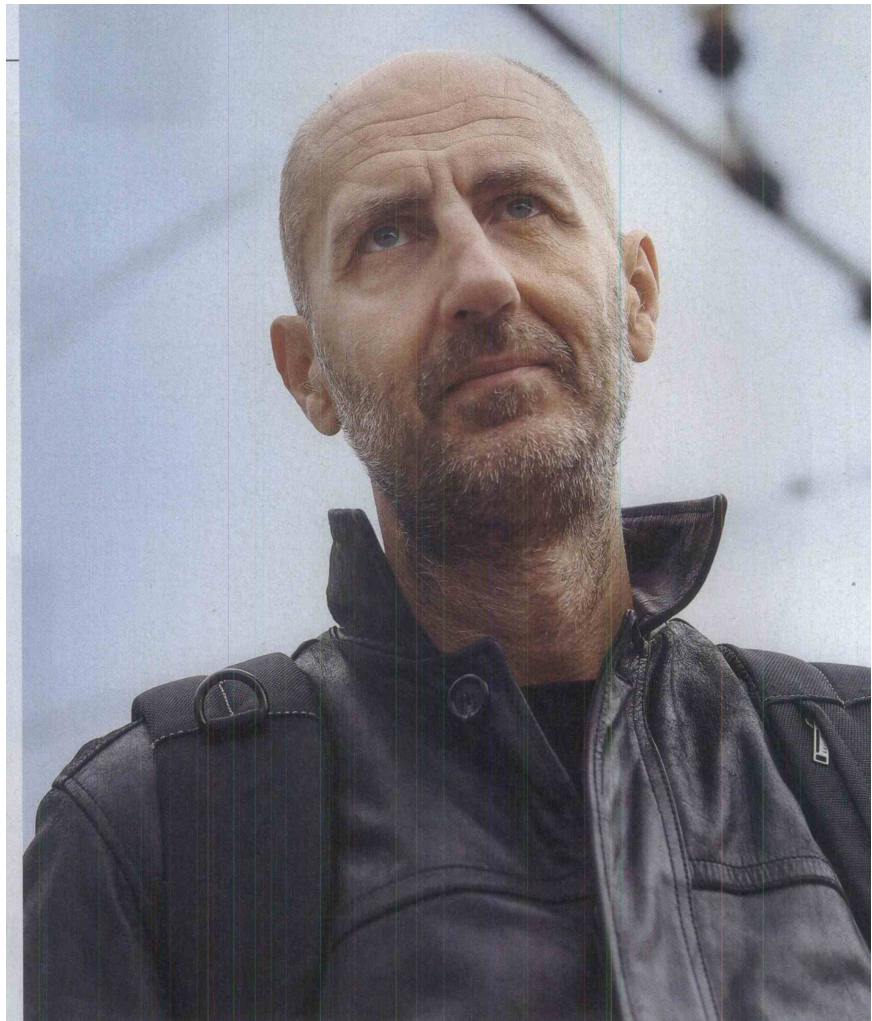
Vedno rad povem, da se tukaj odhaja in prihaja. Tukaj tudi še najdeš občutek hrepenenja. Tisti trenutek, ko se je zid podrl, ko smo dobili vse, po čemer smo hrepeneli, se je naše hrepenenje nehalo, izteklo. Toda hrepenenje je zelo pomembno za ustvarjanje in ustvarjalnost. Če ga izgubiš, če ga ni več, nočeš več vstopati v neko praznino, v nekaj novega, nočeš več zapolniti praznega prostora. Zato me železniška postaja vedno navda z občutkom, da sem na nikogaršnji zemlji in da ne pripadam. To je še toliko bolj pomembno, saj danes brez tega ne obstajaš. Spet eden od absurdov. V nekih drugih časih je bilo pripadanje samoumevno. Vsi smo pripadali režimu, bili talci neke višje ideje. Zdaj, ko bi moralo biti vse odprto kot na železniški postaji in bi morali samo še potovati, prihajati in odhajati, je spet nenadoma postalo zelo usodno, ali čemu pripadaš. Jaz še vedno ne, zato rad tukaj sedim.

Župan Jankovič pravi, da je Ljubljana najlepše mesto na svetu. Vi pogosto pišete tudi o tistih bolj temnejših, skritih kotičkih tega mesta. Kako ste Ljubljano doživljali vi oziroma kakšen je sedaj vaš odnos do mesta, na katerega ste najbrž čustveno zelo navezani?

Ljubljana je moj črni biser. Pesniško povedano. Moj črni biser, ki ga nenehno negujem. Vedno sem oporekal tistim, ki so se na ves glas pritoževali in ustili, češ nekoga dne bom odšel od tukaj, tukaj je vse zanič, tukaj so vsi takšni in drugačni, zapustil bom to mesto. Kako lahko to govoriš o mestu, ki je v bistvu za večno zapisano v tvoji duši? Jaz sem rojen tukaj in edina pripadnost, če demantiram samega sebe, je ta, da sem tukaj, da sem Ljubljančan. Ampak to ni tista pripadnost, o kateri sem prej govoril. To je nekaj, kar nosim nenehno s sabo. Ljubljana je zame kraj, v katerem se lahko izgubim, tako kot se lahko izgubim v otroštvu. Edina možnost, da se lahko vračam v otroštvo, je skozi sprehod skozi Ljubljano. To se vsakemu dogaja v njegovem kraju. Vedno gremo nekako naprej, po drugi strani se pa nenehno vračamo. Ta dvojnost je nenehno v nas. Znotraj mesta imam veliko krajev, kjer srečam svojo Ljubljano, takšno, kot jo nosim v sebi.

Fužine, deloma tudi Moste, pogosto, tudi v medijih, prikazujejo kot nekakšno getoizirano Ljubljano. Koliko je to dejansko »druga stran« mesta? Ima Ljubljana svoj Brooklyn in Manhattan, morda celo Bronx?

To je en tak modni izum. To niti ni nekaj, kar bi človek lahko resno jemal. Mislim, da to de-

Ta demokracija živi nas, ne mi njo.

jansko ne obstaja. Je pa res, da so se v šestdesetih, sedemdesetih in še osemdesetih Ljubljančani ločili po občinah. Da se je vedelo, iz Šiške je ta in ta, v Mostah je pa tisti doma in podobno. To so bile neke urbane legende – ljudje, ki so tam živeli. Tudi Savsko naselje je bilo zelo razgibano, zelo veliko zanimivih ljudi je od tam izhajalo. Prav tako iz Šiške. Ampak na koncu smo se vsi srečali v centru. Zanimivi, drugačni ljudje so se vedno zavohali. Nikoli pa se ni tega s tem protežiralo, da bi se govorilo o posebnem getu. Tega ni. Čeprav, po drugi strani, Newyorčani, ki jih omenjate, imajo tudi ta posebni ponos, ki se različno manifestira v različnih delih in se tudi seli, kroži po mestu. Te stvari se nenehno spreminjajo. Mesto se spreminja z ljudmi. Zdaj pa se bolj sprašujem, koliko je Ljubljana sploh še mesto Ljubljančanov.

Kaj pa Ljubljana in (umetno) ustvarjanje elit?

Ne prenašam elit, zato sva se dobila na železniški postaji. V bistvu me je to vedno motilo. Če sem kaj potegnil iz tistih osemdesetih, ko smo se vsi zbirali tukaj na žele-

zniški, sem potegnil prezir, ki je bil takrat zelo prisoten, potem pa izgubil, do tistih, ki se pretvarjajo, si nadevajo neka oblačila, da bi že navzven delovali drugače, bili drugačni zaradi drugih. Da bi drugim kazali sebe v drugačni podobi.

Kakšen pa je danes center? Opažate tudi pri današnji mladini, ki se tukaj zbira, podobnost z vami v mladosti?

V osemdesetih ni bilo velike izbire. Vse se je dogajalo na relaciji kavarna Union–železniška postaja. Moja generacija kot družba, ki se neke zbira, ne obstaja več. Žal moram reči, da z mlajšimi v centru ne morem vzpostaviti stika, kar je nekoliko normalno. Generacijsko smo precej narazen. Lahko jih res samo opazujem. V njih pogosto vidim podobne vzorce, ki so bili prisotni tudi v naši generaciji. Tudi oni imajo v sebi uporništvu, to je evidentno. Ampak zdi se, da ga ne usmerjajo v določen cilj, v natančno določenega nasprotnika. Svoje skrbi imajo drugje. Manjka jim akcije.

Vašo mladost je zelo zaznamoval tudi pank. Se je okoli njega zbiral kritični um mladih tistega časa?

Seveda, absolutno. In to je bilo dobro. Kar je bilo najbolj fajn v tej generaciji in na tej sce-

biografija

Esad Babačić je bil rojen je v mešanem zakonu Bošnjaka in Hrvatice, odrasčal je v delavskem okolju ljubljanskih Most in Vodmata. Delal je kot fizični delavec v pekarni, kot najstnik ustanovil skupino Via ofenziva, v kateri je prepeval oziroma recitiral. Pozneje je študiral slovenščino in južnoslovanske jezike na Filozofski fakulteti v Ljubljani, postal novinar na TV Slovenija in nastopal v epizodnih filmskih vlogah (Vse je pod kontrolo, Outsider, Zvenenje v glavi). Posnel je tudi dokumentarec Kozara-Ljubljana-Kozara, ki je bil leta 1998 nagrajen na festivalu neodvisnega filma in videa. Pisal je kolumne za Razgled, Glamour, Dnevnik, Demokracijo, kasneje pa časopisno pisanje o športu dopolnil z vodenjem projekta Verjemi v svoj koš, ki si je za cilj zadalo obnoviti propadla košarska igrišča. Nekaj časa je delal kot tekstopisec pri agenciji Saatchi&Saatchi in še nekaterih drugih. Skupaj s svetovno znano umetniško skupino NSK je izdal Art book Biospektiva (2010). Že zelo zgodaj dočakal nekaj odmevnih objav, tako na Škotskem (Edinburgh Review), v Nemčiji (Die Batterie), kot tudi v ZDA, kjer je dobil svojo prvo prevedeno samostojno zbirko Lying Poet. Kasneje je na Dunaju za pesem Donava prejel mednarodno nagrado Hörbiger, prav tako je bil nominiran za ugledno Jenkovo nagrado (2013), ki jo podeljuje Društvo slovenskih pisateljev. Izdal je deset pesniških zbirk, avtorizirano biografijo Dejana Zavca Trdobojevc, zgodbo o slovenskem klubske hokeju Banda, zadnje čase pa se posveča pravljicam. Nekaj let je pripravljal in pisal svojo prvo dramo Rich Hard, ki bo po vsej verjetnosti nekoč tudi uprizorjena. Bil je tudi voditelj oddaje Hotel Romantika na 1. programu Radia Slovenija.

ni, če se nekoliko grdo izrazim, je bila kreativnost. Bili smo kreativni. To je bilo tisto, po čemer smo se odlikovali in s čimer se lahko ponašamo še danes. Vse drugo bo šlo v pozabo, ostalo pa je tisto, kar smo ustvarili. In tega je kar precej. Iz tistega gibanja je izšlo tudi zelo veliko razmišljujočih ljudi, ki še vedno ustvarjajo, so na položajih, ki zahtevajo visok nivo razmišljanja.

V enem od intervjujev ste govorili tudi o tem, da so nekateri takratni pankerji vse skupaj jemali bolj za šalo. Ste se ločevali med seboj v smislu, kdo je resno pri stvari in kdo je zgolj pozer?

Brez te meščanske poze nikoli ni šlo in še vedno ne gre. Nekateri že od začetka samo sodelujejo, niso pa involvirani tako, da bi bili obsojeni na to, ker so socialno in drugače ogroženi. Nekateri pa nimajo te sreče v življenju, da bi jim bilo vse poslano in se jim preprosto zgodi, da je v nekem trenutku ulica zanje edini izbor. Tega je bilo takrat v osemdesetih zelo veliko in tudi danes ne dvomim, da je tako. Veliko ljudi je bilo že v načelu zaradi družinskih razmer problematičnih in so potem prišli v ta položaj. Ti ljudje niso izbirali, ampak so bili obsojeni na to. Zato sem tudi rekel, da so se nekateri hecali. Ko si enkrat na ulici, se

moraš znati in znati se je sestavni del tega nekega mladostniškega štos. Eni so se bolje znašli, drugi slabše. Nekateri so vedno pozerji. Pozerji v smislu, da jim ni treba toliko tvegati. Nikoli niso ničesar tvegali, ampak so se samo lepo imeli. Drugi pa so bili vrženi na cesto in niso imeli izbire.

Posamezniki in društva, kot je Društvo prijateljev, mladino opozarjajo na to, da tudi danes obstajajo otroci, ki niso imeli izbire. Pa potem iz zgodb o lačnih otrocih nastane navadna politična zgodba.

To je problem te demokracije. Ta demokracija živi nas, ne mi njo. Mogoče nisem dobro definiral, ampak z nami se poigrava po medijih, politiki. Demokracija kot taka. Ravno zaradi tega, ker nam narekuje, kaj nekaj je, nismo svobodni. Dobiš neko informacijo, ki ti jo dajo ti in drugi mediji o nekih ljudeh, ki so res v katastrofalnem položaju. Nisi pa več zares soočen s tem. Mi sploh nimamo več svojega mnenja. Ne moremo več vplivati in mi sami kot taki pomagati. Zato je prav, da nekdo pove, da obstajajo ljudje, ki dejansko nimajo izbire, otroci, ki nimajo za jesti. Včasih se mi zdi, kot da v bistvu mi sami ne moremo verjeti, da je to res. Zadnje čase je videti, kot da se vsem zdi, da so oni sami največje žrtve. Kot da imaš več nivojev žrtvovanja. Vsak je nekje na tej lestvici. Če nekdo reče, da je žrtev, lahko vedno nekdo tretji reče, da je on še večja žrtev. Kot da se ne zavedamo,

Samo zato, da si nabirajo točke. Ena politika ali druga politika.

Pankerji so bili v nekdanji Jugoslaviji zelo jasni, morda celo najglasnejši nasprotniki komunističnega sistema. Danes pa mladi, ki se razglašajo za pankerje, morda res nekoliko nasprotujejo sedanji politiki, vse pogosteje pa celo idealizirajo nekdanji komunizem. Kako gledate na to?

Zame je to tragikomično. Sploh to, da smo v osemdesetih jasno povedali: »Dol z rdečimi buržuji!« Potem mine trideset let in oni še vedno eksistirajo. Bil sem šokiran, ko so se na protestih spet pojavile rdeče zvezde in druga komunistična znamenja. Tega ne govorim kot nekdo, ki pripada eni politični opciji, ampak kot nekdo, ki je šel na cesto, da bi se uprl takšnemu sistemu. Da bi pokazal, da obstajajo ljudje, za katere se ni nič spremenilo. Reveži so bili in so ostali. Toliko je ljudi, ki ne morejo nič in so izgubili svojo prihodnost, od upokojencev do mladih. Če ti nekdo vzame prihodnost, je to največji zločin. Da veš, da nimaš možnosti, razen če si ne vem kakšen računalniški genij in ti uspe ustvariti ne vem kakšno aplikacijo. Če si delavec v gospodarstvu, v katerem ni ne duha ne sluha o tem, da bi se dvignilo, nimaš šans oziroma veš, da te bodo samo izkoristili. Zelo hitro in do konca. Tako dolgo te bodo izkoriščali, dokler ne boš zbolel. Še toliko prej zaradi slabe procesirane hrane, ki jo ješ,

Vsi smo pripadali režimu, bili talci neke višje ideje. Zdaj ko bi moralo biti vse odprto kot na železniški postaji in bi morali samo še potovati, prihajati in odhajati, je spet nenadoma postalo zelo usodno ali pripadaš.

da dejansko obstajajo ljudje, ki so reveži. Oziroma nekomu je v interesu, da se tega ne zavedamo, da ne vemo, da obstaja vedno več takih, ki so res reveži in ki tudi tega ne morejo povedati, ker jih je sram.

Tudi v prejšnjem sistemu ni bilo zaželeno, da se kaj preveč govori o tem, da so v socializmu ljudje lahko lačni in na ulici, da vendarle niso vsi enaki in da obstajajo tudi reveži. Se nam zdaj dogaja nekaj podobnega, da nočemo videti in priznati, da smo tudi v drugem sistemu malo zavozili?

Kdo pa je tisti, ki naj to prizna? Jaz, ti ali neki medij? Neko javno občilo ali neki politik, ki mu je to v interesu? Politika si je vzela to in to uporablja za svoje namene, svojo propagando. To je največja katastrofa. Jaz dostikrat rečem, da so mediji in službe za odnose z javnostjo največje zlo tega časa. Celó pred politiko. V bistvu nam v usta polagajo nekaj, česar mogoče mi sploh ne bi povedali ali mislili. Vse nam vzamejo.

ker nimaš denarja za naravno in zdravo hrano. Iz vsega tega veš, kaj te čaka. Da na koncu skoraj gotovo ne boš imel pokojnine oziroma bo tako majhna, da ne boš mogel niti lastnega pogreba plačati brez eurocarda.

Za nekatere parole o boljšem jutri niso bile prazne obljube, ne v prejšnjem sistemu ne sedaj.

O tem sem govoril. Ko smo šli na protest, na cesto, smo šli zato, da bi porušili to golazen, ki je bila že takrat v osemdesetih na pozicijah. V devetdesetih se je samo prerazporedila. Ista imena, isti ljudje se nenehno samo obračajo in premetavajo v isti postelji. Z enega boka na drugi, z levega na desni. Oni so nenehno na postelji. Ampak zaradi tega, ker se nekdo kar naprej predstavlja z leve na desno, se drugi ne more uleči in mora nenehno v krogu teči okrog njega. To je prispodoba za mlade, ki nič ne morejo samo zato, ker obstajajo neki starci, ki so na svojih pozicijah in jih ne izpustijo. Tisto, kar je bilo fajn pri panku, je bilo to, da je bilo jasno

Page: 85

Reach: 23000

Country: SLOVENIA

Size: 3516 cm2

Kazalo

5 / 7

definirano, da preziramo starce. Naravno je, da se morajo umakniti. Tukaj pa ne. Do konca držijo svoje pozicije, in kar je najhujše, servisirajo svoje najbližje sorodnike in še eno generacijo za njimi. Nenehno se bodo pojavljali isti privilegiranci, ki držijo pozicije. V tem smislu se pravi upor še ni zgodil. Zato zadnje čase govorim, da bi se morali vsi protestniki združiti. Ne bi smeli eni protestirati na enem, drugi na drugem boku. Ostati se treba na sredini in porušiti vse, čemur se reče prazne obljube za boljši jutri. V nekdanji Jugoslaviji je bilo podobno. Prazne obljube za boljši jutri. Takrat so hodile iz Beograda, zdaj iz Bruslja. Ampak to je isto. Potem so tukaj še reklame, v katerih javna občila nenehno ponavljajo slogane, ki aludirajo na to, da bo nekoč prišel dan, ko boš srečen in vesel. Halo? Ne bo prišel. Oziroma bo, ampak ne zate. Prišel bo za tiste, ki so že v rojstnem listu imeli pravi priimek.

Se vam ne zdi, da so se ljudje skorajda že sprijaznili s tem, da tudi tisti, ki ni-

Je logična posledica vsega tega tudi povečano število samomorov?

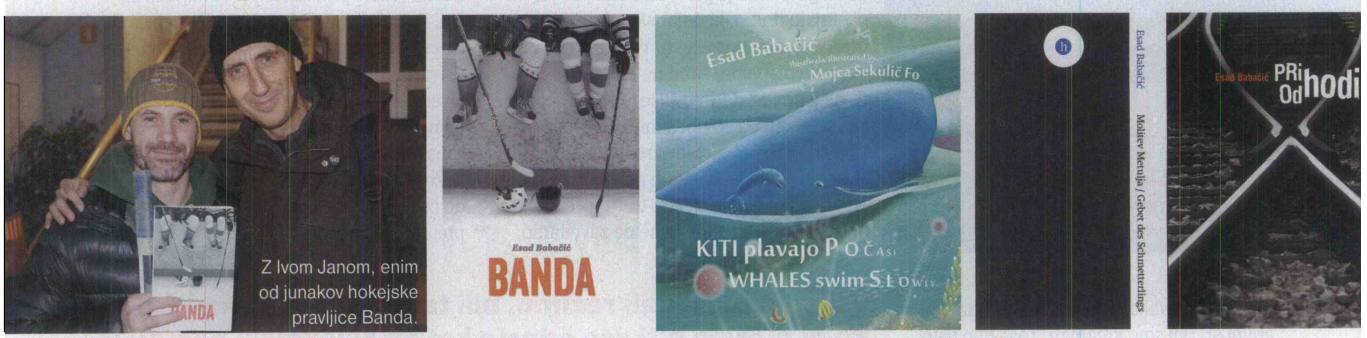
Veliko ljudi je odšlo, ki so bili ustvarjalno močni in so obupali. To so ljudje, ki so imeli samo to, da so ustvarjali, a jih je ta neoliberalna družba oziroma neoliberalni sistem tako izmotal, izčrpal, ponižal in jim vzel dostojanstvo, da so prišli do konca in niso več zdržali. Tega je zdaj veliko. Seveda se o tem molči. Jaz mislim, da je samomor sploh težka tema, o kateri bi morali spregovoriti bolj na glas. Ampak ravno po tem vidimo, kako težko je ljudem v stiski. Gre za to, da si sam, vedno bolj sam. To je osnovna težava. Zadnje čase je to še bolj izrazito, ker imajo vsi ljudje toliko svojih težav, da se sploh ne morejo ukvarjati še s tujimi. Ti, ki so sami storili konec, so se v nekem trenutku verjetno soočili s tem, da ni bilo nikogar v njihovi bližini, ki bi jim takrat pomagal, dal oporo. To je bolezen te družbe. Premalo je povezana. Ljudje so raztrgani.

Ne prenašam elit.

je za pank ali ni. Ampak v tem, da je ostal samo še on in njegov ego in je pozabil na angažiranost in občutljivost.

Kaj pa vaša tožba proti RTV Slovenija, ker vas niso zaposlili. Lahko tudi to razumemo kot širši družbeni apel?

Ko danes gledam na to, je bila to res bolj neka gesta. Gesta v smislu tega, da samozaposleni v kulturi ne najdejo svojega prostora v tej družbi in so obsojeni na to, da se njihova ustvarjalnost eksploatira, ni ustrezno tretirana. Po svoje je bil to tudi širši družbeni apel. Pa vendar, v tistem trenutku, ko sem vložil to tožbo, sem imel resne namene, da bi nadaljeval svojo radijsko pot, v kateri sem se zelo našel. Zelo mi je bila blizu oddaja, ki sem jo delal. Po svoje sem bil naiven, da sem v tistem trenutku verjel, da je tudi njim na drugi strani do tega, da imajo takšno oddajo. V bistvu sem šel uveljavljati svoje pravice, da bi delal to, kar mi je bilo v tistem trenutku všeč. Zelo preprosto. Ampak ostal sem »svoboden«.

majo »pravega priimka«, računajo na to, da bodo s tem, ko se bodo umestili na eno stran, prišli do cilja, če drugače ne, pa po pravilu zvez in poznanstev? Ljudem se zdi neumno, da tvegajo svoj lastni obstoj, eksistenco, za dvigovanje nekega upora, ki je že vnaprej obsojen na politizacijo. Pravilo zvez in poznanstev pa je še en absurd. Borili smo se, da bi bilo manj tega, da nekega dne tega ne bo več, zdaj pa je še huje. To je edino, kar deluje. Kot da je vse tisto, kar je bilo prej narobe, zdaj legitimirano. To je katastrofa. Normalno, da človek popolnoma obupa ob teh spoznanjih. Tisti, ki so privilegirani, ki so imeli v prejšnjem sistemu zveze, jih imajo tudi v tem in še vedno jih je toliko, da se zaradi njih nič ne premakne. In tako bo šlo v nedogled. Zato imam rahlo alergijo na optimiste. Tisti, ki je zdaj optimist, ima že nekaj za bregom. Ne govorim o optimizmu kot osnovnem človeškem porivu za življenje, ampak o eksistencialnem optimizmu, češ vse bo boljše. V devetdesetih se je zgodilo izvorno zlo, ker se ni ločevalo, kdo je kdo. Nenadoma so bili vsi v redu, vsi smo imeli isto izhodišče. Ampak to ni res. Nismo ga imeli. In to se vleče do današnjih dni.

Večkrat ste dejali, da ste tudi vi izdali ideje panka. Tudi zato, ker ste morali različne stvari početi za golo preživetje. Kako pa gledate na tiste, ki so ideje panka v smislu kritičnega odnosa do družbe, povsem pozabili, postali neobčutljivi za teme, ki jih je poudarjalo pankovsko gibanje?

Moraš iti naprej. In tako je v bistvu prav. Ne moreš ostajati in gojiti nekih mladostniških izlivov v nedogled. Življenje preprosto naredi svoje. To je nekaj, kar je neponovljivo. To vedno poudarjam. Neponovljivo je tisto, kar je bilo, v tistem obdobju. Je pa res, da bi neka osnovna družbena angažiranost ali družbena občutljivost morala ostati. V bistvu sploh ni pomembno, ali je to pank ali kako se temu reče, ampak občutljivost za družbo, soljudi, za eksistencialno revolucijo. Eksistencialna revolucija se ni nehala. Še vedno se dogaja. Sploh še ni doživela klimaksa. To pa pravzaprav nima nobene zveze s pankom, z osemdesetimi, devetdesetimi. To je brezčasno. Škoda je, če nekdo ni več radoveden, angažiran, občutljiv. Ni problem v tem, da je nekdo pozabil pank,

Oddajo Hotel Romantika so potem ukiniteli? Gladko. Z enim stavkom.

Urednica 1. radijskega programa Darja Groznik je za časopis Delo potem pojašnjevala, da so se za ukinitve Hotela Romantike odločili iz več razlogov in da je že od začetka bila oddaja zamišljena kot projekt z omejenim rokom, vzroki za ukinitve pa naj bi bili po njenih besedah varčevalni, pa tudi vsebinski. Vaša plat zgodbe?

Malo preveč razlogov je navedla. Če te tri razloge soočimo med sabo, eden od njih zagotovo ne drži. Ne bom se več poglabljaval v to, kateri in zakaj. Poslovil sem se od te zgodbe. Zdaj je že nekaj časa od tega. Kot sem že prej rekel, treba je iti naprej. Če živiš od ustvarjanja, če si kreativec, preprosto ne smeš preveč žalovati in gledati skozi okno. Moraš iti naprej. Nimaš časa za pasjanso. Bil sem navdušen nad svojim radijskim delom, zato sem šel to uveljavljati. Nič mi ne bo pomagalo, če povem zdaj svojo plat zgodbe. Deluje tako, da so oddajo in mene ukiniteli zaradi tisoč evrov. To največ pove. V resnici pa ne bom nikoli zvedel, zakaj natančno so me ukiniteli.

Page: 85

Reach: 23000

Country: SLOVENIA

Size: 3516 cm2

Kazalo

6 / 7

Ste bili neke vrste »vzgojni primer«, da tudi drugi v podobnih situacijah ne bi bili preveč pogumni?

Čisto možno, da sem bil res kot nekakšen vzgojni primer za to, da se pokaže, da se ne splača preveč dvigovati. Ja, res tako deluje. A tudi to je zdaj nepomembno. Kot sem rekel, rad sem ustvarjal to dodajo, imam čisto vest, dobro sem delal. Še danes me ljudje sprašujejo, kje je oddaja in mi govorijo, da jo radi poslušajo, kot da bi še vedno bila. Pa je že dve leti ni. Na radiu je toliko kvalitetnih novinarjev in voditeljev. To so krasni ljudje, izjemni ustvarjalci programa, bilo mi je v čast, da sem bil del tega. *Hotel Romantika* je še vedno moj hotel, moj najljubši hotel. Ponosen sem na to, da sem naredil cel koncept oddaje, se iskreno potrudil. Ampak to je v bistvu napaka. Štejejo druge »kvalitete«!

Avtorske pravice za koncept oddaje so v lasti radijske hiše?

Najbrž ...

Če bi vam kaj podobnega ponudili na kakšni drugi radijski postaji, bi to sprejeli?

Nisem imun proti raznoraznim ponudbam. Sem na trgu. Na tem, za katerega vemo, da ga skoraj ni. Tudi to je eden od nategov tega neoliberalnega sistema. Žalostno je, da se blazno trudiš, ustvarjaš, a izgubiš tudi svojo ustvarjalnost, svoj izdelek. Zato ker vedno obstaja še kakšnih deset oseb na plačilnem seznamu, ki morajo dobiti plačo na račun tvoje kreativnosti. To je podobno kot z ministrstvi, uradi, zavodi, kjer so ljudje, ki morajo dobiti plače. Ampak njih ne bi bilo, če ne bi bilo nekoga, ki ustvarja in posee kultura. Moraš se umakniti zato, da ima lahko službo tisti, ki je podpisal to, da ti obstajaš, da si dobil honorar. Na koncu ti še rečejo, da bodi srečen, da so ti dovolili, da si to sploh imel. To povedo tisti, ki dobivajo plače iz državnega proračuna in si lastijo vse to.

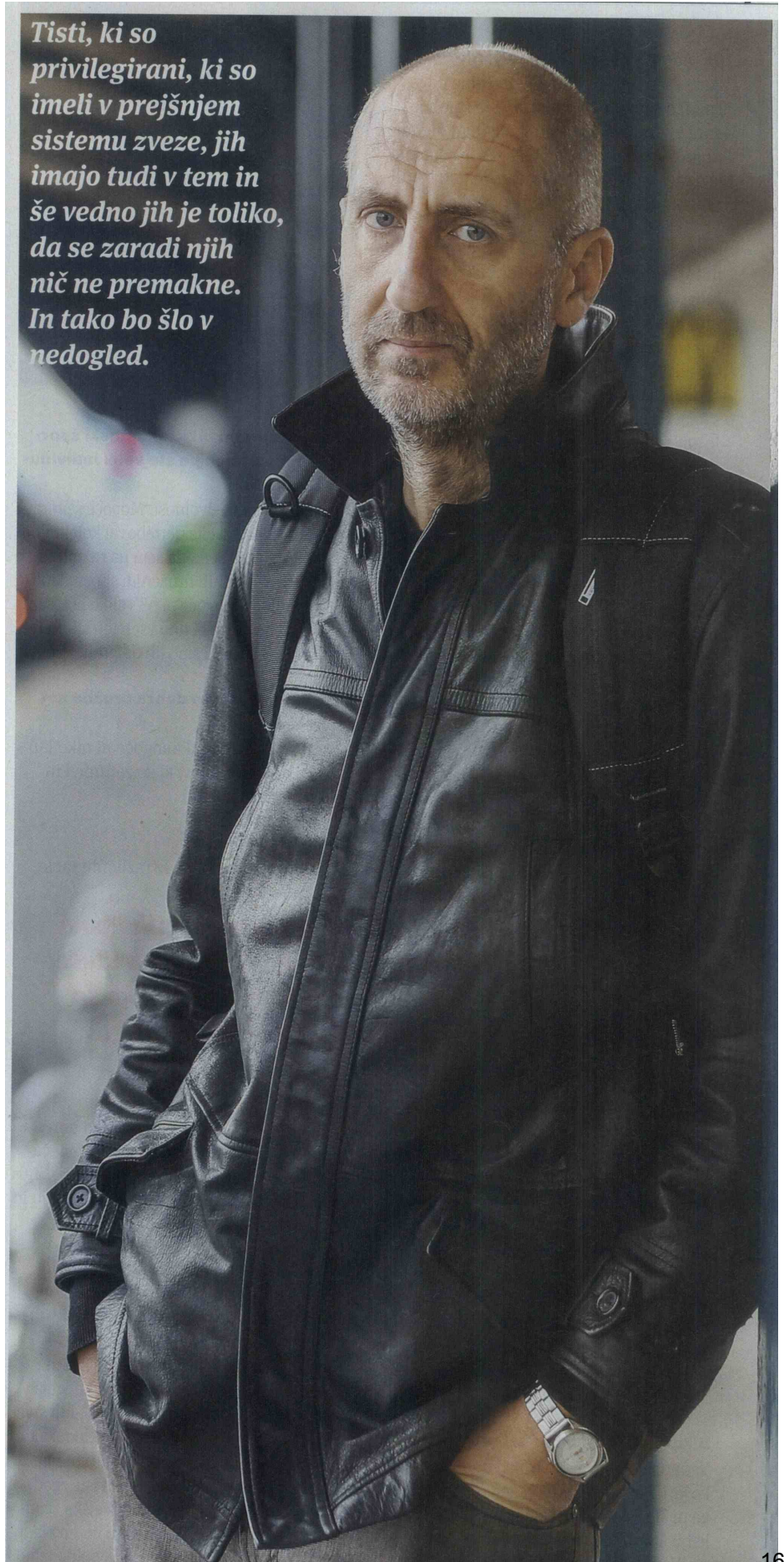
Kaj pa televizija, ste še vedno brez televizijskega sprejemnika?

Še vedno, ker se izogibam preveliki količini informacij.

A v času izrednega tehnološkega napredka bombardiranje z raznoraznimi informacijami z vseh strani negativno vpliva tudi na ustvarjalnost?

Seveda. Zadnjo knjigo, ki sem jo napisal, sem končal v popolni izolaciji. Predvsem sem bil izoliran od interneta. To je bilo zelo pomembno, da sem lahko končal rokopis. Seveda obstajajo tudi resni literati in pisatelji, ki se disciplinirajo in jih nihče ne more premakniti. Jaz sem moral narediti odmik, da sem lahko dosegel stanje zamaknjenosti, prave koncentracije. Nekateri pa ne potrebujejo tega. Prav občudujem tiste, ki nenehno, vsak dan pišejo toliko in toliko ur in so se sposobni osamiti.

Tisti, ki so privilegirani, ki so imeli v prejšnjem sistemu zveze, jih imajo tudi v tem in še vedno jih je toliko, da se zaradi njih nič ne premakne. In tako bo šlo v nedogled.

Je samota nujna za ustvarjanje?

Samota je več kot nujna. Vprašanje pa je, kako to samoto dobiti nazaj. Kje sploh je danes samota? Vse je en sam vihar, digitalni, takšen in drugačen. Ustvarjalna samota je danes veliko bogastvo, zato je toliko bolj dragoceno, če ti jo uspe spet priklicati.

Marsikaj ste že počeli, kljub temu pa ostajate pri pisanju. Bi lahko za vas dejali, da ste predvsem pesnik? Je to tisto, kar vas najbolj določa?

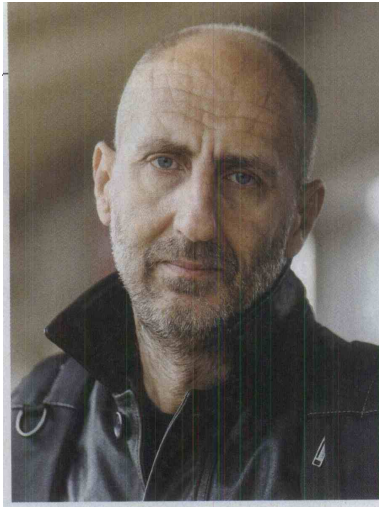
Res sem že marsikaj poskusil. Ampak tudi jaz mislim, da mi je pisanje najbližje. Sploh zadnje čase. Kot da sem se nekako pomiril s tem, da sem tisti, ki piše. Zelo veliko in zelo ambiciozno pišem. Čeprav se to sliši kontradiktorno, da ambiciozno pišem pri mojih letih. Ampak spet se vrača tisti entuziazem. Sem človek besede in izraza. Sem nekdo, ki govori, ki hoče nekaj povedati. Skozi poezijo je to najboljši način. Poezija, kot jo poznamo iz prejšnjega stoletja sedemdesetih, osemdesetih, ne obstaja več. Ne obstaja pozicija pesnika. To je zdaj nekaj tako preživelega. Obstajamo pa ljudje, ki spet nekaj sporočamo. V tem smislu je tudi poezija, ki jo pišem, malo bolj angažirana. Poskuša komunicirati ne samo s tem ozkim korpusom ljubiteljev literature, ampak s širšim korpusom ljudi. Tukaj se mi zdi, da sem doma. Zdaj sem celo izdal svojo prvo pravljico za otroke, in to je taka luštna izkušnja. Izdal bom še eno slikanico, ki pa bo hokejska, v njej bo nastopal deček s hokejsko palico.

Tragikomično je zame to, da smo v osemdesetih jasno povedali: »Dol z rdečimi buržujii!« Potem mine trideset let, in oni še vedno eksistirajo. Bil sem šokiran, ko so se na protestih spet pojavile rdeče zvezde in druga komunistična znamenja.**V pravljici Kiti plavajo počasi, ki ste jo omenili, gre za zgodbo, ki je zanimiva za odrasle in otroke. Je v njej tudi kaj avtobiografskih elementov?**

Nisem pisal avtobiografsko, bi pa, ko tako pogledam, lahko našel nekaj podobnosti s tem kitom v nerodnosti. Najbrž se v tem nekoliko vsak prepozna. Nihče ni popoln, brez napak. To je pravljica za vso družino. Tudi odrasli jo morajo prebrati, lahko jim kaj pove. Pove tudi veliko o tem, da ne smeš obupati, tudi če se ti dogaja ne vem kaj v življenju.

Blizu vam je bil od nekaj tudi šport?

Vedno je bilo to sveto trojstvo; nogomet, košarka in hokej. V moji generaciji brez zoge ni šlo. Vedno smo si jo delili. Hokej pa je bil šport, ki me je spremljal od malega. Vedno sem imel rad kolektivne športe. Kadar igrajo naši, še vedno navijam. Šport pa srce, to gre skupaj.

V športu so vam blizu skupinski športi, kot ustvarjalec pa ste velik individualist, kako to?

Tukaj je spet neka dvojnost. Mogoče sem ravnano zaradi socializacije potreboval kolektivne športe. Hvaličen sem, da sem na raznih rekreacijah in športnih druženjih spoznal toliko v redu ljudi. Mogoče bi bil veliko bolj sam na tem svetu, če ne bi bilo vseh teh silnih rekreativnih tekem, ki smo jih odigrali.

Umetniki niso tako dobra družba kot športniki?

So, seveda so. Ampak mogoče ni tako lahko priti do umetnikov, ki so zanimivi in osebno razgibani.

Imajo prevelik ego?

Žal je pogosto res tako. Iz različnih razlo-

bo, v kateri živimo zdaj. Imamo reprezentanco, ki čudovito deluje, po drugi strani pa imamo tudi apokalipso klubskega hokeja. Ampak klubska hokej je temelj, generator tega športa pri nas. Hokej je za moje pojme najbolj slovenski šport. Najbolj pozitivno preslika značajske lastnosti Slovencev. Zato je toliko bolj žalostno, da pustimo umirati klubska hokej. Knjigo *Banda* sem napisal zaradi uspehov reprezentance, ampak to je pravljica o ljudeh, ki so šli skozi vse možne kalvarije in vse, kar so dosegli, so dosegli skozi klubska hokej. V tem smislu se tudi po tej knjigi ni nič spremenilo. Še vedno je dobra banda dobra, slaba pa še naprej dela slabe stvari.

Kaj pa boks? Ste kdaj tudi boksali?

Ne, kje pa. V nekdanji Jugoslaviji smo vsi imeli radi boksarje. Boksarji so poselebnjali našo držo – mi sami proti vsem. Naši boksarji so se topli, ne boksali. Mi se nismo skrivali, odprli smo se in izzivali udarce, a smo jih potem več vrnili kot dobili. Tako smo to idealizirali. Bil sem velik navijač naših boksarjev, od Mateja Parlova do Marijana Beneša in vseh boksarjev v velterski kategoriji, ki je hkrati tudi Zavčeva kategorija. Tukaj je bilo precej velikih borcev. Potem je prišel Dejan, in ko sem slišal zgodbo, kako je prišel do tega, kar je postal, me je to tako prevzelo, da sem se odločil, da napišem njegovo biografijo. Vedno sem navijal za šibkejše, tiste, ki jim je bilo težje. Njemu je bilo težje kot komu drugemu, zato mu je uspelo.

Verjamete v Zavčev ponovni vzpon, urenitičev njegovih sanj o zmagi v Ameriki?

Kako zelo mu to želim! Zdaj je v drugi kategoriji, tako da nimam čisto jasnega vpogleda v to, kaj se dogaja v njej. Seveda je zelo pomembno, kaj mu bodo v Ameriki pripravili. Tam se nikoli ne ve. Pri boksu je zelo težko vedeti, kaj se bo zgodilo. Ni tako predvidljivo kot v drugih športih. Kdo ga čaka tam, ne vemo. Dejan je v bistvu imel precej smole z Ameriko. Tisti prvi poraz bi se lahko popolnoma drugače končal. Imam pa občutek, da bi se lahko spet zgodil neki čudež. Ne vem zakaj. Še bolj je dozorel, mislim, da je za boks dobro, da dozoriš in si malce starejši. V tej kategoriji bi se to mogoče lahko še prej realiziralo.

Kako pomemben motivator oziroma faktor so v življenju sanje, želja? Ne le pri Zavcu, tudi v vašem življenju?

Brez tega sploh ne gre. Brez te občutljivosti, čudenja. Moje poslanstvo je v bistvu čuditi se svetu. To je dovolj za pisanje poezije. Meni ni treba zmagovati. Zmaga v mojem vrednostnem sistemu ni tako pomembna. Zmaga je domena športa in športnikov. V kulturi in umetnosti nima svojega mesta. V tem smislu je bilo zame dovolj, da sem se čudil življenju. To je tisto, kar je vodilo za umetnika, da ga pelje naprej. Sanje pa so vedno prisotne, morajo biti. Brez njih ni življenja. ■

DRUGO

MARIBOR

GT 22

Telo igralca in performans, delavnica avtorskega gledališča. 15. in 16. 11., 22. in 23. 11., 29. in 30. 11., 6. in 7. 12., 13. in 14. 12. Sobote od 15.00 do 19.00, nedelje od 10.00 do 14.00.

Mentorja delavnic sta Vito Weis in Tin Grabnar. Delavnica je namenjena udeležencem in udeleženkam nad 18 let s predhodnimi gledališkimi izkušnjami. Je brezplačna. Prijave do 13. 11. na inkubator@moment.si.

- Predstavitve knjige in pogovor. **Andrej Predin:** **Prihodnost d.o.o.**, Založba Litera, pogovor bo vodila Petra Vidali. **Četrtek, 13. 11., ob 21.00.**
- Koncert skupine **Jannette** (Slo), Barbara Rehar (vokal), Alan Haidar (kitara), Boštjan Letnar (klavirska harmonika), Sandi Kampuš (bobni), Aleš Boroš (bas). **Petek, 14. 11., ob 21.30.**
- Predstavitve nove plošče. **Tadej Vesenjaj:** **Naša dejanja odmevajo v večnost.** Gosta: Severa in Gal Gjurin. **Sobota, 15. 11., ob 20.00.**

Rezervacije vstopnic in informacije: www.klub-kgb.si.

Predstavitve knjige **Ana v meni Danaje Lorenčič**. Moderirala bo Sabina Fras Popovič. **Knjižnica Nova vas. Četrtek, 13. 11., ob 18.00.**

SobaZaGoste Maribor: Spoznaj **Gabi Reinhardt**, rezidenčno umetnico meseca novembra, **ponedeljek, 10. 11., ob 19.00** v Rajzefiber biro (Gosposka 11).

SALON UPORABNIH UMETNOSTI

Mlade glave mislijo, gost: **Aljoša Harlamov**. Aljoša je doktorski študent slovenistike in dobitnik Stritarjeve nagrade za najboljšega mladega literarnega kritika.

Je urednik portala Airbeletrina in glavni urednik revije **Mentor**, ob tem pa na Ptujju moderira literarno-vinske dogodke, imenovane Huda Pokušnja!. Projekt sta vsebinsko zastavila Tadevž Ropert in Aljaž Jelenko, ki bo tudi moderiral pogovore. **Sreda, 12. 11., ob 18.00.**

MARTINOVANJE

Ponedeljek, 10. 11.

MARIBORSKA VINSKA POT vas popelje po vinotekah v središču Maribora, kjer se boste lahko поблиže spoznali z izvrstnimi štajerskimi vini in njihovimi pridelovalci, pri čemer vas bo spremljala tudi odlična lokalna kulinarika. **Paket Mariborska vinska pot vključuje 3 postojanke:** Vinski bar Dveri-Pax, Vinoteko Maribor - Vodni stolp, Hišo Stare trte.

Nakup paketa Mariborska vinska pot ali kuponov za posamezno postojanko je možen v TIC Maribor (Partizanska cesta 6 a) ali v Hiši Stare trte na Lentu (Vojašniška ulica 8).

Torek, 11. 11.

11.11-22.00, Trg Leona Štuklja: Že tradicionalno bo 11. 11. na Trgu Leona Štuklja največje enodnevno martinovanje na prostem v Sloveniji, ki vsako leto privabi več tisoč obiskovalcev iz vse Slovenije. Na stojnicah bodo na voljo mošt, mlado vino in tradicionalna štajerska kulinarika vinogradnikov, turističnih kmetij in gostincev. Vzporedno bo potekal bogat kulturni program in druženje z novo mariborsko vinsko kraljico.

LENART

- **Nenavadna poroka**, otroška gledališka skupina OŠ Voličina. Vstopnine ni. **Dom kulture. Ponedeljek, 10. 11., ob 17.00.**

- **Literarni večer v družbi Lojzeta Peserla, Sare Špelec in Emila Duha.** Avtorji bodo brali svoje pesmi in prozna dela. Literarne dneve prireja in vodi Breda Slavinec. **Knjižnica Lenart. Četrtek, 13. 11., ob 18.00.**

- **Sedemletna pot po svetu**, multimedijška projekcija. Dominika in Igor Osvald. Vstopnine ni. **Dom kulture. Petek, 14. 11., ob 19.00.**

LJUBLJANA

Večer stand up komedije z Lucijo Čirovič in Janezom Usenikom. Kolosej, dvorana 4. Torek, 11. 11., ob 20.00.

PTUJ

Marina Lubšina Tušek, dr. Boris Kavur: **Terenske raziskave in pomen prazgodovinskih najdb na območju Ptujja in Hajdine.** Cikel predavanj Odeto v pozabo. Vstopnine ni. **Miheličeva galerija. Torek, 11. 11., ob 17.00.**

RAVNE NA KOROŠKEM

- **Kako iz črepinje nastane cela posoda.** Udeleženci delavnice bodo spoznali delo arheologa in muzejskega restavradorja. **Koroški pokrajinski muzej. Sobota, 15. 11., ob 10.30.**

- **Ahti, ših!** Glasbeno lutkovna predstava. Prosimo za rezervacijo na kunkuvo@gmail.com, 041728 486. **Štuharija Stare železarnice. Sobota, 15. 11., ob 19.00.**

SLOVENJ GRADEC

Eno pesem pojmo. Koroške ljudske v priredbi Luke Kramolca. Koroški muzejski večer s predstavitvijo diplomske naloge Ajde Hovnik Plešej, diplomirane muzikologinje. **Rojstna hiša Huga Wolfa. Torek, 11. 11., ob 19.00.**